

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Засновано у 2001 р.

Випуск 42 (3–2014)

Київ
ДП «Видавничий дім «Персонал»
2014

УДК 330-339; 321.7; 159.9
ББК 65.9(4УКР)29-2я43
М58

Редакційна колегія

Подолька А. М., д-р юрид. наук, проф. — головний редактор
Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф. — заступник головного редактора
Ігнатченко А. А., канд. техн. наук — відповідальний редактор

Політичні науки

Антонюк О. В., д-р політ. наук, проф., Бабкіна О. В., д-р політ. наук, проф., Бідзюра І. П., д-р політ. наук, Варзар І. М., д-р політ. наук, проф., Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф., Гончаренко О. М., д-р іст. наук, Піляев І. С., д-р політ. наук, Хижняк І. А., д-р іст. наук, проф., Шуба О. В., д-р політ. наук, проф.

Економічні науки

Захожай В. Б., д-р екон. наук, проф., Дахно І. І., д-р екон. наук, проф., Дмитренко Г. А., д-р екон. наук, проф., Куроченко О. В., д-р екон. наук, проф., Піла В. І., д-р екон. наук, проф., Радзієвський О. І., д-р екон. наук, Федоренко В. Г., д-р екон. наук, проф., Шостак Л. Б., д-р екон. наук, проф., Швець В. Я., д-р екон. наук, проф., Баєва О. В., д-р біол. наук, проф., Сафонова В. Є., д-р екон. наук, Хачатрян Г. Е., д-р екон. наук.

Юридичні науки

Александров Ю. В., канд. юрид. наук, проф., Ануфрієв М. І., д-р юрид. наук, проф., Бандурка О. О., д-р юрид. наук, проф., Бородін І. Л., д-р юрид. наук, проф., Гаркуша В. С., канд. юрид. наук, доцент, Демченко С. Ф., д-р юрид. наук, Джуль В. В., д-р юрид. наук, проф., Ковальська В. В., д-р юрид. наук, ст. наук. співр., Корнієнко М. І., канд. юрид. наук, проф., Курко М. Н., д-р юрид. наук, доцент, Мартиненко О. А., д-р юрид. наук, проф., Муравйов К. В., канд. юрид. наук, доцент, Недюха М. П., д-р філос. наук, проф., Подолька А. М., д-р юрид. наук, проф., Темченко В. І., канд. юрид. наук, доцент, Христинченко Н. П., канд. юрид. наук, Юлдашев О. Х., д-р юрид. наук, проф., Ярмиш О. Н., д-р юрид. наук, проф.

Психологічні науки

Балл Г. А., д-р психол. наук, проф., Лігоцький А. О., д-р пед. наук, проф., Ложкін Г. В., д-р психол. наук, проф., Приходько Ю. О., д-р психол. наук, проф., Синьов В. М., д-р пед. наук, проф., Чернуха Н. М., д-р пед. наук, проф., Чуприков А. П., д-р мед. наук, проф., Бучек А. О., д-р психол. наук, проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 6 від 2 липня 2014 р.)

Міжрегіональна Академія управління персоналом.

М58 Наукові праці МАУП / редкол.: А. М. Подолька (голов. ред.) [та ін.]. — К. : МАУП, 2001 — Вип. 42 (3–2014). — К. : ДП “Вид. дім “Персонал”, 2014. — 256 с.: іл. — Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику наукових праць публікуються статті науковців, які займаються проблемами розвитку економіки, політології, психології і права.

Для науковців, викладачів, студентів, а також усіх, кого цікавить розвиток науки в Україні.

Збірник “Наукові праці МАУП” зареєстровано Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України (свідоцтво від 11.04.02 за № 6048, серія КВ) як наукове видання, в якому висвітлюються результати наукових досліджень в галузях економіки, політології, соціології, психології, права, матеріалів наукових конференцій.

Вищою атестаційною комісією України “Наукові праці МАУП” визнано як фахове видання з політичних наук (за постановою Президії ВАК України № 1-05/4 від 26 травня 2010 р.) та юридичних наук (за постановою Президії ВАК України № 1-05/5 від 31 травня 2011 р.).

Міністерством освіти і науки України збірник “Наукові праці МАУП” визнано як фахове видання з економічних наук (за наказом МОН України від 21.11.13 № 1609).

ББК 65.9(4УКР)29-2я43+67.9(4УКР)я43

© Міжрегіональна Академія
управління персоналом (МАУП), 2014
© ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2014

ЗМІСТ

ПОЛІТИЧНІ НАУКИ	5	Бортник В. А. Чесць та гідність особи як основний безпосередній об'єкт злочину	72
Варзар І. М., Тімашова В. М. Концепт реформування політичної сфери у передвиборних програмах кандидатів на пост Президента України (2014 р.)	5	Ковальчук А. Ю. Співвідношення адміністративної та цивільно-правової відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері.....	78
Гольцов А. Г. Імперська геостратегія Російської Федерації у світі: основні напрями та засоби реалізації	13	Комаров В. А. Про державні гарантії у трудових відносинах в Україні.....	84
Готун А. М. Маркетинг у політичній діяльності: аналіз сучасних моделей та інструментів використання	21	Толстенко В. Л. Перспективи розвитку форми Української держави в процесі конституційної модернізації.....	90
Дікарев О. І. Stratagems as universal formula of the China law	31	Шутий М. В. Класифікація видів небезпек, які загрожують громадянам в Україні	98
Качмарський Є. І. Роль електронного PR у формуванні міжнародного іміджу держави	39	Левін В. В. Погодинна оплата праці та проблеми її впровадження в Україні	103
Савойська С. В. Ідейно-теоретичний потенціал комунікативного аспекту мовної політики: наукові підходи і напрями осмислення	43	Шашкова-Журавель І. О. Міжнародні та порівняльно-правові аспекти системи нормативно-правового регулювання оплати праці	108
Самойленко О. П. Суспільно-політичні детермінанти формування політичних цінностей як засаднича умова становлення особистості	50	Аріфходжаєва Т. Б. Теоретико-методичні основи формування недержавних пенсійних фондів в умовах сьогодення.....	114
Ляшенко Є. О. Передумови виникнення політично-економічної кризи в Європі на початку XXI сторіччя	54	Западнюк О. Б. Порівняння масових заходів в Україні та країнах Європейського Союзу.....	118
ЮРИДИЧНІ НАУКИ	59	Заросило В. В. Теорія масових заходів та їх вплив на громадську безпеку	122
Недюха М. П. Корупція як соціально-правовий феномен	59	Комаров О. В. Справедливість у практиці правового регулювання діяльності слідчого в Україні	127
Аніна О. В. Проблемні питання адміністративної відповідальності іноземців та осіб без громадянства	66		

Поліщук М. Г.

Адміністративна преюдиція в кодексі
України про адміністративні правопорушення
щодо порушень у сфері забезпечення
безпеки дорожнього руху 132

Полярков В. О.

Адміністративно-правові методи діяльності
суб'єктів забезпечення економічної безпеки
держави 136

Терещук О. Д.

Організація діяльності поліції окремих
зарубіжних країн щодо припинення
групових порушень громадського порядку
та масових безпорядків під час проведення
масових заходів 141

Подоляка С. А.

Адміністративно-правові засоби
забезпечення обігу інформації в органах
Прокуратури України 146

Щокін Р. Г.

Роль експертизи в укладанні
господарських договорів у сфері
інтелектуальної діяльності 152

ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ 158**Захожай В. Б., Головач Н. А.,
Захожай К. В., Казак О. О.**

Інформаційно-аналітичне забезпечення
економічної безпеки
(статистичний аспект) 158

Рижиков В. С.

Організація обліку і калькулювання за повними
витратами в управлінському обліку
на мікрорівні 163

Шконда В. В., Кальянов А. В.

Стратегії антикризового управління
сучасним підприємством 167

Захожай В. Б., Бурсов Р. В.

Сучасні підходи щодо визначення
технологічного рівня
промислових підприємств 176

Карбовська Л. О.

Досвід зарубіжних країн щодо регулювання
попиту і пропозиції на ринку праці
фахівців з вищою освітою 184

Лелик Л. І., Гринькевич О. С.

Регіональні рейтингові оцінки як
інструмент популяризації внутрішнього
туризму в Україні 189

Kukhta P. V.,**Aliev H. H.**

Constituent parts of the mechanism of control
of enterprises investment activity 196

Баєв В. В.

Загальноекономічні тенденції розвитку
туризму України 200

Голуб Л. О.

Оцінка аудиторського ризику та
тестування засобів контролю фінансової
діяльності підприємства 207

Корецька О. В.

Щодо визначення економічної сутності
конкурентоспроможності промислових
підприємств 215

Романенко А. М.

Роль механізму “єдиного вікна”
у забезпеченні спрощення процедур
міжнародної торгівлі 223

ПСИХОЛОГІЧНІ НАУКИ 229**Konczanin M.**

The status of the profession of a speech therapist
in Sweden, Norway, the Czech Republic 229

Szafrńska K.

The humanization of the process of educating
logopedists (speech-language pathologists)
at the university level 232

Кравченко А. І.

Цінність як духовний стрижень
особистості в процесі її становлення
та життєдіяльності:
концептуально-постановчий аспект 237

РЕЦЕНЗІЇ 231**Утвенко В. В.**

Рецензія на монографію В. В. Омельчука
“Нормативно-правове забезпечення
державно-церковних взаємин у Візантійській
імперії” 243

Радзієвський О. І.

Рецензія на монографію А. Г. Охріменко
“Фінансове забезпечення
функціонування туристичної галузі
України” 249

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ 251

ПЕРЕДУМОВИ ВИНИКНЕННЯ ПОЛІТИЧНО-ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ В ЄВРОПІ НА ПОЧАТКУ ХХІ СТОРІЧЧЯ

Наукові праці МАУП, 2014, вип. 42(3), с. 54—58

У структурі європейської політики та економіки багато що змінилось за останні десятиріччя. Об'єднання багатьох країн, узагальнення їх економічної діяльності, спільна політика, розвиток кризового стану у кількох політичних та економічних галузях європейських країн — це основні змінні напрями, які потрібно досліджувати та на передумови виникнення яких варто звернути увагу.

Для того щоб проаналізувати нинішній критичний стан Європи, потрібно прожити її життя та повернутись у часі на роки назад. Об'єднана Європа на сьогодні є однією із співзасновниць світового порядку. Та шлях до її створення був і залишається тернистим, нелегким. Об'єктивний розвиток міжнародних економічних зв'язків призводить до зростання об'єднувальних інтеграційних процесів, які не завжди та не для всіх учасників цих процесів є позитивними.

Упродовж багатьох тисячоліть формувалась європейська цивілізація, величезний вплив мав кожен етап її розвитку. Свій початок вона бере з давньогрецького мистецтва та науки, римського права та держави, релігії християнства. Європа є колискою сучасної світової цивілізації. Тут розпочався розвиток виробничих сил, що зумовили величезні можливості праці людини, раціональної організації виробництва. Становлення інституту власності, ринку, а також такої організації виробництва, як капіталістичне підприємництво, реалізувало величезний потенціал суспільної праці [3, 214—216].

Саме в європейських країнах вперше у світі виникла система обов'язкової освіти — спочатку початкової, а потім неповної середньої. Завдяки постійному зростанню загальноосвітньої та професійної підготовки робітників, у Західній Європі зосередився

основний контингент робочої сили. Важливе значення має накопичення у країнах Західної Європи капіталів, що є наслідком розвитку як внутрішньої, так і міжнародної економіки. Протягом багатьох сторіч європейські країни займали домінуюче становище у світовому економічному розвитку [3, 214—216].

Усі зазначені надбання культури та економіки зовсім не перекреслюють істотні розбіжності між народами, вони наклали свій відбиток на етнічну свідомість, національну психологію, поведінкову політику, економічну стратегію будь-якої європейської країни. У загальній течії своєї історії вони не тільки були поєднані між собою, а й дуже часто ворогували, воювали, створювали та руйнували політичні та воєнні коаліції, готували конфлікти та війни. Як наслідок цього — Європа стала нагадувати різнокольоровий майдан [3, 214—216].

Глобалізація суспільства охопила увесь світ, тому розширення Європи є необхідною умовою цього процесу, що включає в себе інтернаціоналізацію європейського континенту. На сьогодні досягнуто такого рівня міжнародного розподілу праці, що практично не залишилося країни, господарське життя якої було б ізольоване від зовнішнього світу, а економічні процеси обмежувалися лише національною державою. Зовнішня торгівля з відносно ізольованого сектору економіки, що

компенсує імпортом нестачу окремих видів ресурсів та товарів, перетворилася у необхідний елемент господарського життя. Дуже часто вона впливає на основні господарчі процеси, що включають динаміку виробництва, прискорення технічного розвитку та підвищення економічної ефективності. Але це має, як відомо, дві частини — позитивну і негативну, і лише час та історія показують, що переважає [2, 110—113].

Деякі географічні, головним чином природні фактори сприяли як з'єднанню, так і роз'єднанню країн Західної Європи. Найістотніші з них — недостатність багатьох видів мінеральних та інших ресурсів. Падіння використання вугілля порівняно з іншими видами палива, а також вичерпання багатьох європейських вугільних басейнів (наприклад у Бельгії та Франції), поява нових джерел енергії стрімко змінила ситуацію у паливно-енергетичному господарстві. Більшість західноєвропейських країн не мають власних великих родовищ нафти та природного газу та змушені імпортувати їх. Для зміцнення своїх позицій на світових ринках та поліпшення загального забезпечення природними ресурсами європейські країни потребують координації дій, чому має сприяти їх єднання. З цим пов'язане приєднання до Євросоюзу Польщі, якій належать багаті родовища вугілля [2, 110—113].

На розвиток кризового стану європейських країн вплинула і складна демографічна ситуація. Якщо розглядати історію цих країн, то слід відзначити, що часто зростання кількості населення змінювалось катастрофічним падінням народжуваності. Зауважимо, останніми роками — за період з 1913—2000 рр. — населення цих регіонів збільшилося лише у 1,7 раза, всіх розвинених країн — у 2,4 раза, а населення всього світу за цей час — у 4,0 раза. Яка ж частка у цьому показнику Європи? Коли кількість населення країн Латинської Америки збільшилась у 8,1 раза, в країнах Північної Африки, Близького та Середнього Сходу — у 12,3 раза, в Африці, що південніше Сахари, — у 13,8 раза. Низька народжуваність (1,74 дитини на жін-

ку у Великій Британії; 1,66 — у Франції; 1,26 — у Німеччині) призводить до скорочення чисельності населення у Західній Європі. У деяких державах (наприклад, Австрії, Німеччині, Данії) у певні роки спостерігалось абсолютне скорочення населення (смертність була вище народжуваності). Середньорічні темпи приросту населення у західноєвропейських країнах у 1991—2000 рр. становили 0,4 % (у тому числі Австрії — 0,0 %) [3, 214—216].

За розрахунками ООН, до середини ХХІ ст. кількість європейців знизиться з 12 % до 7 %. Населення країн Євросоюзу скоротиться на 18 %, особливо в Німеччині — з 80 млн до 67 млн, Італії — з 60 млн до 45 млн [3, 214—216].

Причини цього явища досліджують політики та економісти всього світу. Складність демографічної ситуації пов'язують з відмовою від традиційного укладу життя населення. Зростання духовного та інтелектуального потенціалу різних прошарків соціуму, широка участь жінок у суспільних виробництвах та соціально-економічних процесах призводить до свідомої обмеженості народжуваності (цьому також сприяють використання нових технологій контролю народжуваності та легалізація абортів).

Великий вплив на європейські демографічні ресурси мають еволюція сімейних відносин (пізній вступ у шлюб, обмеження кількості дітей, значна кількість шлюбних розлучень, зменшення легальних шлюбів, криза сім'ї, сексуальна революція), міжнародна міграція населення, зміни у національному складі мігрантів, що викликало багато проблем у політичній та соціально-економічній ситуації країн Західної Європи [4, 56—58; 5, 213—215].

Величезну роль у розвитку кризового стану в Європі зіграли, як не парадоксально це звучить, виробничо-технічний прогрес та інтернаціоналізація економіки, що призвело до нерівномірного розподілу доходів між окремими країнами та різними групами населення; нові представники ЄС, які за рахунок загальних фінансів мають намір та поліпшують свої економіки, потребуючи значних дотацій; неоліберальна революція — через скорочення

державного сектору уряд намагається підвищити економічну ефективність підприємств, зменшити бюрократизацію економіки, знайти можливості для поповнення державних фінансів, тому підприємницька діяльність держав скорочується і під впливом процесів економічної інтеграції; державні господарські об'єкти, що перебувають у руках федерального керівництва, керівництв земель та місцевої влади. Іноді частина акцій якогось підприємства належить федеральному керівництву, частина земельному, а інша частка — муніципалітету або громаді; підприємницькі функції держави зменшилися — перехід до нових форм регулювання економіки супроводжувався певним скороченням державного сектору — через продаж акцій на фондових ринках [2, 110—113].

Усе частіше в засобах масової інформації говориться про циклічну кризу у багатьох галузях економіки — часове скорочення темпів розвитку або загальний спад її зростання. Криза фінансової галузі розпочалася наприкінці ХХ ст., була заснована на зростанні міжнародних фінансів, які істотно перебільшували реальні сектори економіки Європи. Фінансові потоки ставали “потужними валютними штормами”, їх засновники намагались швидко збагатіти: здійснюючи різні валютні махінації та спекуляцію, вони мало хвилювались, як саме ці процеси позначаються на економіці країн ЄС. Спочатку криза охопила одну країну або групу країн Європи, де складаються найбільш сприятливі можливості для діяльності міжнародних фінансових спекулянтів. Та коли після вжиття в цих державах певних заходів за участю інших країн та міжнародних організацій, наприклад МВФ, стан стабілізується, хвиля кризи переходить в іншу країну. Усе це пов'язано з тим, що передумови кризи, фінансової нестабільності не можуть бути викреслені прийняттям часткових заходів. Протиріччя продовжують накопичуватись, та через деякий час криза виникає у новому місці. Показником фінансових труднощів є інфляційні процеси — у країнах зони євро в листопаді 2003 р. вона виросла до 2,2 % замість запла-

нованих 2,0 %. Після зниження темпів зростання цін на початку 2003 р., що дав надію європейським фінансистам, з серпня того самого року зростання цін почало прискорюватись — вгору пішли ціни на одяг, акцизи на тютюн та алкоголь. Зростанню міжнародної фінансової нестабільності сприяють і величезні розміри валютних операцій. Зростаюча по всьому світу загально-економічна та валютно-фінансова нестабільність яскраво проявилася у рості обсягів невиконаних зобов'язань, або дефолтів. Тільки за перші три квартали 2002 р. сталося 27 суверенних дефолтів (протягом 2001 р. — 28), загальна сума заборгованостей за якими досягла 133 млрд дол. США (у 2001 р. — 74 млрд дол.). У 2003 р. кількість дефолтів збільшилася. Величезні дефолтні борги ставлять під загрозу весь банківський сектор [2, 110—113].

Аналізуючи кризові зміни на фондовому ринку, слід також зауважити, що в результаті істотного зростання вартості усіх акцій та облігацій, що перебували в обігу на фондових біржах, з одного боку, був істотно підвищений річний обсяг ВВП багатьох західноєвропейських країн, але з другого — спостерігався різкий спад діяльності фондових бірж [1, 78—79].

Складовою сучасної економічної кризи в Європі є також зростаючі труднощі у страховій системі — період стрімкого економічного зростання змусив більшість страхових компаній зайнятись фондовим інвестуванням, пов'язаним з великими ризиками, пропонувати клієнтам якомога сприятливі умови та при цьому знижувати страхові вклади. Внаслідок цього надходження від страхових премій скоротилися настільки, що перестали приносити прибуток. Немає нічого дивного в тому, що при погіршенні загальної економічної ситуації більшість компаній зіштовхнулися зі складними фінансовими труднощами. Фондові активи швидко втрачали свою ціну, тоді як обов'язки перед клієнтами залишались такими самими.

Статистична картина змін, які відбуваються останніми роками, свідчить про уповільнення темпів зростання промислового виробництва в країнах Євросоюзу і навіть, у

ряді випадків, про скорочення його обсягів. Головним винуватцем погіршення ситуації є Німеччина, де фактично припинився ріст промислового виробництва [6, 30–32; 7, 15–17].

На початку XXI ст. погіршилася кон'юнктура економіки у ряді країн Євросоюзу: знизилися темпи економічного зростання, продовжує зростати безробіття, знижується рівень кваліфікованих трудових ресурсів, зокрема старіння населення та зменшення його чисельності [2, 110–113].

Головну небезпеку економісти та політики бачать у посиленні напруги на кредитному ринку, що робить все більш складним фінансування та рефінансування компаній [1, 78–79; 6, 30–32].

Кризові процеси в Європі посилили протиріччя і в міжнародних економічних та політичних відносинах. Майбутнє всієї світової економіки та політики залежить від політики керівників держав, від налагодження співробітництва в усіх країнах — членах ЄС та консолідації всього суспільства у розв'язанні актуальних проблем сьогодення. Потрібен з боку держав перегляд фундаментальних підходів до проведення їх внутрішньої та зовнішньої політики. Слід враховувати, що розширення Євросоюзу означає приєднання бідних країн, які потребують значних фінансових вливань у свої економіки. Платити, щоб довести відсталі країни до належного рівня, доведеться у першу чергу “старим” членам ЄС. Засновники Єврозони побоюються також напливу дешевої робочої сили зі щойно приєднаних держав.

Нині Євросоюз перебуває на історичному перехресті, що складається з трьох істотних проблем: скорочення демократичної бази, нездатність виділити свої кінцеві географічні межі, структурна безвихідь. Для того щоб подолати цю сукупність негативних явищ, потрібно створити єдине державне утворення, шлях до якого є у створенні однорідного суспільства на всьому просторі Євросоюзу. Іншими словами, всі держави, що входять до складу ЄС, мають сформулювати практично однакові соціальні, політичні та економічні структури. Створення такого союзу вимагає

значне збільшення бюджету ЄС за рахунок введення соціальних мит, які будуть виплачувати всі без винятку європейські підприємства, також має бути окреслена єдина індустріальна політика, створені загальноєвропейські політичні партії та розширені повноваження Європарламенту.

Вигідне та унікальне географічне положення України диктує необхідність проведення її різноспрямованої зовнішньої політики, сутність якої полягає у тому, що українська держава повинна впевнено рухати свій економічний вплив як на Захід, так і на Схід. Вступ у Європейську Асоціацію чи до Митного Союзу зіштовхує Україну з проблемою вибору географічної політики, який їй зовсім не потрібний. Вона здатна сама, використовуючи свій внутрішній потенціал, мобілізувавши власні ресурси, чітко та правильно вибудувати зовнішню та внутрішню економічну політику, використовуючи своє вигідне кліматичне та географічне положення, дати лад усім проблемам, які виникають на шляху її розвитку в усіх сферах існування. Україна не шукає односторонніх переваг, а відкрита до конструктивного діалогу та рівноправного взаємовигідного співробітництва з усіма державами-партнерами. Дуже важливо, щоб всі держави підтримували такий підхід.

Література

1. Авторханов А. М. Фондовий ринок у світовій економіці. — М.: Слово, 2002. — С. 245.
2. Гагаріна Г. Ю. Економіка Європейського союзу. — М.: Економіст, 2003 — С. 400.
3. Дюссонс П. Стратегічні альянси: Пер. з англ. — М.: Дрофа, 2003. — С. 370.
4. Європейський союз на порозі XXI ст. Вибір стратегії розвитку / За ред. Ю. А. Борко. — М.: Слово, 2001. — С. 60.
5. Зав'ялова Е. Міжнародні зливання. — К.: Рант, 2002. — С. 300.
6. Черніков Г. П. Європа на рубежі XX—XXI сторіч: Проблеми економіки. — М.: Дрофа, 2002. — С. 104.
7. Шемятенков В. Г. Європейська інтеграція. — М.: Міжнар. відносини, 2003. — С. 400.
8. Економічна, соціальна та політична географія світу. Регіони та країни. — М.: Дрофа, 2003. — С. — 120.

Стан Європейської політики та економіки залишається критичним. Цьому явищу сприяють складна демографічна ситуація, криза на промисловому виробництві, у галузі фінансів, на фондовому та кредитному ринках. Вихід із цього складного становища — у перегляді питань внутрішньої економіки та політики європейських країн, у налагодженні співробітництва між ними, а зовсім не в приєднанні нових держав, які тільки географічно розвивають Євросоюз.

Состояние Европейской политики и экономики остается критическим. Этому способствует сложная демографическая ситуация, кризис на промышленном производстве, в области финансов, на фондовом и кредитном рынках. Выход из этой сложной ситуации состоит в пересмотре вопросов внутренней и внешней экономики и политики европейских стран, в налаживании сотрудничества между ними, а вовсе не в присоединении новых государств, которые только географически развивают Евросоюз.

The state of European politics and economy and in our time there are critical. This contributes to the complicated demographic situation, the crisis on industrial production, in the field of Finance, the stock and credit markets. A way out of this difficult situation is revision of the internal and foreign policy and economy of European countries, configuring cooperation between them, and not in the accession of new States, which have only geographically develop the EU.

Надійшла 8 квітня 2014 р.